

IRIS D. MORGAN

Láska není náhoda

motto

Láska není náhoda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Iris D. Morgan
Láska není náhoda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

IRIS D. MORGAN

Láska není náhoda

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

*Věnuji svému vnitřnímu dítěti
a své vnitřní teenagerce.
Dokázaly jsme to!*

1

Ve svých třiatřiceti letech jsem pochopila tři věci:

Nedokážu žít s mužem déle než několik týdnů.

Nedokážu žít s mužem v jednom bytě.

Nedokážu žít s mužem?

I když poslední zjištění bylo ještě pořád s otazníkem, neměla jsem v plánu tuhle hypotézu v nejbližším období potvrzovat ani vyvracet. Stačila mi poslední zkušenost s tím, který uraženě odstranil můj kartáček na zuby i všechny jiné stopy mojí existence ze svého bytu. A poslal mi je kurýrem...

Ten u mě zazvonil v půl osmé ráno a na tak nekřesťanskou hodinu zněl jeho hlas až moc vesele. „Mám pro vás balíček. Paní Strnulá?“

„Slečna,“ opravila jsem ho a rychle jsem se snažila about si kanady. Cestou po schodech jsem přemýšlela, jestli budu podobná oslovení opravovat i v šedesáti, pokud budu pořád single. Protože to já určitě budu.

„Tady mi to podepište... slečno.“ Na poslední slovo dal přehnaný důraz. Příjemný chlapík ve středních

letech si bez ostychu prohlížel můj černý župan s jednorožci, zatímco jsem se ospale snažila trefit do řádku podpisem.

Na konci našeho několikavteřinového setkání mi předal balíček a já jsem mu podala podepsaný tablet. Otočila jsem se na patě a byla jsem si jistá, že se mi za zády tiše směje. Bylo mi to jedno, aspoň jsem se mu postarala o příjemné ráno. Příjemné ho však určitě neměl architekt Sebastien, kterému právě přišlo upozornění, že jeho zásilka doputovala do cíle.

Tak... a je to.

Konec. Další v pořadí. Kolik už jich bylo? Nepočítala jsem je, protože jsem svoje známosti brala jako dočasné zastávky na cestě dálkovým autobusem.

Moje dvě nejlepší kamarádky se nemohly dohodnout, jaký ke mně mají zaujmout postoj. Jedna mému divokému životnímu stylu a ještě divočejším outfitům fandila, druhá by nejradši všechny moje kožené bundy s cvočky a červené rtěnky vyhodila z okna a oblékla mě do kostýmku.

Jak se na šéfkou oddělení patří, rozčílila se pokaždé. Karla už byla taková. Chtěla pro mě jen to nejlepší, ale tak nějak po svém. Svého úspěchu dosáhla díky formálnímu oblečení, já zřejmě díky jeho absenci.

Zato Bo byla její pravý opak. Nedávno mi přinesla ručně vyrobenou nášivku na moji černou džínovou bundu, na které stálo *Geek Queen*. Královna nerdů. Přesně to jsem byla.

Sama pro sebe jsem se usmála a sáhla po telefonu. Vyfotila jsem holkám krabici plnou mých věcí od Sebastiena a poslala jim fotku do společného chatu s názvem *Banditky*. Přidala jsem jen jednoduchý komentář.

Já: Vyřešeno...

Reakce přišly skoro okamžitě.

Bo: Kdy to zapijeme?

Karla poslala jen smutný smajlík.

Já jsem smutná nebyla. Ani trochu. Možná to vyzní zvláště, ale někdy jsem měla pocit, že mám místo srdce jen kus ledu. Snažila jsem se, opravdu. Věděla jsem, jak by to mělo fungovat.

Potkat úžasného chlapa, začít s ním chodit, dostat zasnubní prsten, vzít se, mít děti a žít šťastně až do smrti. Měla jsem se ale cítit provinile, že já to takhle nechci?

Snažila jsem se to nějak napravit. Jenže... nemůžete donekonečna předstírat něco, co neexistuje. Se Sebastianem jsem jen dostatečně včas přestala předstírat. Vlastně se mi ulevilo.

Krabici jsem odsunula do kouta a rozhodla se, že ji vybalím později. Když už jsem byla vzhůru takhle brzo, měla bych ten čas zužítkovat. Přesunula jsem se do koupelny, shodila ze sebe župan, oblékla si tradiční černý outfit a následujících patnáct minut

věnovala preciznímu make-upu, který by se hodil spíš na pódium rockového koncertu než do práce. Jenže mně se to takhle líbilo. A mému šéfovi to bylo srdečně jedno.

Obula jsem si ocvočkované kanady, i když dnes hlásili třicet stupňů. Do vlasů jsem si zasunula velké sluneční brýle, sáhla po mobilu a klíčních a vydala se ven.

Výhodou našeho domu bylo, že se přímo v ulici nacházely tři kavárny. A za rohem několik zastávek městské hromadné dopravy. Ve velkém městě bylo auto k ničemu. Já jsem chodila všude pěšky. I dneska.

Hladová jako pes jsem spěchala za vytouženou snídaní a probírala se mezitím e-maily. Najednou mě vyrušila otravná reklama, která byla součástí článku z e-mailu mojí nejméně oblíbené kolegyně Anniky.

„Do háje s tebou,“ brblala jsem s hlavou skloněnou nad mobilem. Už jsem se chystala okno rychle zavřít, když jsem si přečetla titulek.

PROVDÁŠ SE ZA CIZINCE.

„Co to...?“ Snažila jsem se přijít na zdroj toho nesmyslu. Šlo o nějakou astrologickou aplikaci, která na mě chrlila naprosté kraviny. Horoskopy mě totiž obcházely obrovským obloukem a věštění budoucnosti ještě víc.

Ve snaze rychle ten blud zastavit jsem omylem ťukla na zářivě růžovou upoutávku s palmovými listy v pozadí. Jen co se otevřela domovská stránka

aplikace, hned jsem ji jedním tahem sprovodila ze světa. Ve stejné chvíli jsem vešla do svojí oblíbené kavárny a rozhodla se, že si dneska vezmu jen kávu a croissant s sebou.

Postavila jsem se do řady před pokladnou a s pohledem stále upřeným na seznam příchozích e-mailů jsem podvědomě zaregistrovala cizí řeč. Byla to angličtina.

„Promiň, můžu tě poprosit o radu? Mám trochu zpoždění a google mi moc neporadil, jakým směrem je obchodní centrum Apollo.“

Odlepila jsem oči od mobilu a zahleděla se na široká záda před sebou.

Servírka za pultem jen pokrčila rameny.

Centrum Apollo otevřeli teprve před několika týdny. Lidi si na něj ještě nezvykli a zdálo se, že ani navigace si s tím neví rady. Já jsem to místo znala, nacházelo se hned vedle mé práce.

Chtěla jsem mu rychle vysvětlit cestu, pohled na jeho tvář mě však zarazil. Byl moc hezký. Tak hezký, že to už vlastně ani hezké nebylo.

Bo by se teď štěstím zbláznila. Takové typy milovala, říkala jim *slad'ouši*. Já jsem měla trochu vytríbenější vkus. Jak by řekla Karla, byla jsem vysazená na intelektuály.

„Vím, kde je Apollo. Když počkáš tři minuty, než mi udělají kávu, zavedu tě tam,“ řekla jsem.

Fešák se usmál od ucha k uchu, evidentně zvyklý na pozornost opačného pohlaví.

„To mám ale dneska štěstí,“ prohodil podmanivým hlasem a mrknul na mě. „Můžu tě za to na tu kávu pozvat?“

„Ne. Tady ve Vídni si ženy kupují kávu samy,“ se-
třela jsem ho anglicky.

Dlouhán se uchechtl a zakroutil hlavou. Díval se na mě jako na zjevení.

Ignorovala jsem ho, zaplatila jsem, vzala si od ser-
vírky snídani a bez ohlednutí se vydala k východu. Těsně před dveřmi jsem se zastavila a pohledem vy-
hledala krasavce, který mi měl být v patách. On však
stále trčel u pultu a na něco čekal. Ani jsem se nesna-
žila skrývat mrzutost. „Neříkal jsi, že spěcháš? Ne-
máme na to celý den.“

Cizinec se s úsměvem na rtech konečně vydal mým
směrem.

2

Apollo jsem ze své kanceláře měla jako na dlani.

Posadila jsem se ke stolu, zapnula počítač, a než se přede mnou rozsvítilo několik velkých monitorů, vybalila jsem si přinesený croissant. S chutí jsem se do něj zakousla, sousto zapila kávou a hleděla do oken nového obchodního centra naproti.

Přemýšlela jsem, na jaké poschodí asi šel. To mi totiž nestačil prozradit. Ale svěřil se se vším ostatním. Chtě nechtě jsem se v duchu vrátila ke společné cestě z kavárny.

„Ahoj, já jsem Leon Ivanovič,“ představil se a natáhl ke mně ruku, sotva jsme vyšli ze dveří.

Opětovala jsem jeho pevný stisk. „Ivanovič?“ Přízvuk i příjmení odkazovaly někam na Balkán.

„Pocházím ze Záhřebu,“ potvrdil můj odhad, „ale už nějakou dobu tam nežiju. Dost cestuju po světě.“

„Hmm,“ přitakala jsem, i když mě to zrovna moc nezajímalo.

Krasavec zatím ťukal něco do telefonu a já jsem musela zaklonit hlavu, abych si ho trochu prohlídla. Byl neuvěřitelně vysoký.

„Měřím sto devadesát sedm centimetrů, jestli nad tím přemýšlíš.“

„Spíš by mě zajímalo, jaké máš číslo bot.“ Sarkastické poznámky se mi přímo draly na jazyk.

„Šestačtyřicet.“

„A obvod pasu a hrudníku?“

Když se fešák nadechl, že mi bez ostychu odpoví, zastavila jsem ho. „Brzdi, hvězdo modelingu.“

Šibalsky se usmál a mrknul na mě. „Tobě nic neujde.“

Otočila jsem se k němu s pohrdavým výrazem. „Dělala jsem si srandu...“

„Ale já ne.“

„Nevěřím ti.“ Málem mi zaskočila káva, kterou jsem právě usrkla z kelímku.

Můj doprovod znovu vytáhl telefon, něco v něm chvíli hledal a pak mi před nos strčil svůj instagramový profil.

leon.ivan

500 tisíc sledujících

Rychle jsem pohledem přeletěla fotky z přehlídkového mola a fitka, na kterých se vyjímalý jeho vyrysované svaly. Na některých propagoval produkty. Zřejmě se neživil jen modelingem, ale taky jako influencer. Pohled na větší množství odhalené kůže mě nečekaně rozptýlil, takže jsem se radši dál věnovala ranní kávě a schovala rty za kelímek.

„Jako důkaz to stačí?“ zeptal se nevinně. Nechoval se arogantně a moje nedůvěra ho očividně neurazila. Jako by byl na nevhodné reakce z online světa zvyklý.

Znovu jsem se na něj nenápadně zadívala a musela jsem si přiznat, že má všechny předpoklady k tomu, aby se mohl živit svým zevnějškem. Už jsem se radši na nic neptala, naše ranní procházka se blížila ke konci.

On to však netušil, a tak pokračoval v hovoru: „A co tvůj instagram?“

„Nemám.“

„Co nemáš?“ Na chvílku se zastavil a v modrých očích se mu odráželo překvapení.

„Instagram. Nemám instagram.“

„Vážně? Někdo jako ty dneska dokáže žít bez instagramu?“

Byl to kompliment? Polichoceně jsem se ušklíbla, aby si toho nevšiml.

„Vážně,“ zdůraznila jsem.

„Ale proč?“

Pokračovali jsme v chůzi, ale jemu moje nepřítomnost na sociálních sítích pořád vrtala hlavou.

„Protože pracuju támhle,“ řekla jsem a zastavila se před nenápadnou budovou naší firmy. Byli jsme na místě. Já před vchodem jedné z nejznámějších společností specializujících se na kyberbezpečnost v celé Evropě, on jen kousek od nablýskané novostavby s nápisem Apollo.

Když si ty svoje úchvatně modré oči zastínil dlaní, aby zjistil, kde to vlastně pracuju, měla jsem možnost si ho znovu prohlídnout.

Měl na sobě úzké kalhoty, které končily těsně nad kotníky a odhalovaly jeho opálenou pokožku. Ponožky neměl, obul si jen mokašiny. Mokašiny! Uhnula jsem očima právě včas, aby se naše pohledy nestřetly. Zbytek jeho zevnějšku byl snesitelný – upnuté tričko a sportovní sako.

„Nezapomněl sis někde raybany?“ popíchla jsem ho, když konečně přestal mžourat do slunce.

„Takže jsi něco jako tajná agentka?“ Moji poznámku úplně ignoroval. Asi rozluštil záhadu mého zaměstnání a přečetl si slogan *Chráníme svět před neviditelnými hrozbami*.

Zamyslela jsem se. Na to jsem nedokázala odpovědět. O svojí činnosti jsem toho stejně moc říct nemohla. „To ne. Řekněme, že se moje práce a sociální sítě dost vylučují.“

Vypadal, že mi úplně nerozumí. Jako bych se mu snažila vysvětlit, že jsem profesionální plavkyně, ale žiju na Sahaře.

Zřejmě si život bez své online verze vůbec neuměl představit. To se potvrdilo vzápětí, kdy do třetice vytáhl mobil a poprosil mě, jestli ho můžu před Apolem vyfotit. Zapózoval jako profík.

Se smíchem jsem kroutila hlavou. Vždyť on to vlastně profík byl. Leon se zatvářil uraženě, když si ode mě ale převzal telefon, fotku mi pochválil. Následujících

několik vteřin byl duchem nepřítomný, protože zřejmě vyřukával popis ke svému nejnovějšímu příspěvku.

Rozhodla jsem se beze slova vzdálit. Moje mise skončila a on měl zjevně na práci důležitější věci.

„Počkej!“ zakřičel na mě po chvilce.

Otočila jsem se. „Ano?“

Přiběhl ke mně a rozhodil rukama. „Ani jsme se nerozloučili!“

„No a?“ Můj povznesený pohled musel hovořit za všechno. „Došel jsi do cíle, Leone Ivanoviči.“ Mrkla jsem na něj a znovu jsem se dala do chůze.

„Ale já ani nevím, jak se jmenuješ!“

„K čemu by ti to bylo?“ Ani jsem se neotočila a pokračovala dál.

„To není fér. Já ti přece svoje jméno ukázal.“

„Jenže já jsem se tě na něj neptala. Celou dobu jsi mluvil jen ty.“ Naposledy jsem se otočila, se zvednutým obočím jsem se na něj ušklíbla a otevřela jsem těžké dveře staré budovy. Zmizela jsem za nimi a on už mě nenásledoval.

Ve výtahu jsem se skoro srazila s kolegyní Annikou, která tak spěchala, že jsem ji ani nestihla pozdravit.

Když jsem o pár poschodí výš za stolem dojedla snídani, mohla jsem se pustit do práce. Leon a jeho instagramový pekáč buchet budou napořád spojené jen s dnešním úsměvným ránem. To jsem si aspoň myslela.

3

Já: Kafe?

Jen co displej potemněl, objevila se na něm fotka mojí tmavovlasé kamarádky s černýma mandlovýma očima. Vietnamské kořeny by v sobě nezapřela, i kdyby chtěla. Bo odepsala jako první.

Bo: Co radši prosecco?

Já: Proč by ne.

Naši nerozlučnou a národnostně pestrou trojici doplňovala plavovlasá Holanďanka Karla. Ta o něco později odepsala, že dneska nestíhá, a tak jsme se s Bo o hodinu později setkaly v centru Vídně samy.

Bo chtěla pozorovat západ slunce a s typickým nadšením pro objevování nových míst mi poslala fotku reklamy na stylový střešní bar. Naše kroky tedy směřovaly právě tam.

Když jsme se konečně posadily, Bo objednala lahev bublinek a začala se vyptávat na Sebastiena. On byl

ale to poslední, o čem jsem si chtěla povídat. Byla jsem unavená, můj výrazný make-up po celém dni nevypadal nejlíp a jediné, na co jsem měla náladu, byl úplně obyčejný pokec o všem a o ničem. To bychom ale nesměly potkat nečekaného hosta.

„Jsi to ty?“ zaslechla jsem odněkud zprava hlas, který vedle mě ráno vedl téměř nepřerušovaný monolog.

No to snad ne...

Bo do mě vzrušeně šťouchla loktem. „Kdo je to?“

„Nikdo,“ odpověděla jsem.

„Máte tady místo?“ zeptal se, když se přiblížil k našemu stolu.

„Určitě.“

„Rozhodně ne.“

Obě jsme promluvily najednou, obě se stejným důrazem. Akorát že Bo s pozitivním a já s otráveným. Když jsem se k ní se zvednutým obočím otočila, ani se nesnažila skrýt jiskry v očích. Moc dobře jsem věděla, že se jí bude podobný typ mužů líbit. A měla jsem pravdu.

Když si vetřelec ignorující moji odpověď sedl na židli vedle mě, nezbylo mi nic jiného než je vzájemně představit.

„Leone, tohle je moje kamarádka Bo. A tohle je Leon Ivanović, na instagramu je jako leon.ivan, měří bez tří centimetrů dva metry, velikost jeho nohy v těch otřesných mokašínách je šestačtyřicet, živí se jako model a na sociálních sítích ho sleduje půl milionu lidí. Zapomněla jsem na něco?“

„Otřesné mokasíny?“ ohradil se. „Stály čtyři sta eur.“
„Tím hůř,“ utrousila jsem.

Bo si nás jen s úsměvem prohlížela a sledovala ten slovní ping-pong několik dalších minut. Snažila jsem se nezvaného hosta nenápadně vystrnadit od našeho stolu, ale moc se mi to nedařilo.

„Proč sis ze všech barů ve Vídni musel vybrat právě tenhle?“ pošťuchovala jsem ho.

„Hledal jsem vhodnou lokalitu pro svůj příští projekt a tohle mi doporučily mapy na googlu,“ odvětil, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Poraženě jsem si povzdychla, a když ten natvrdlý hezoun nejevil známky pochopení, vytáhla jsem poslední ženský triumf k odhánění nevhodných nápadníků. „Čekám tu na svého přítele, Leone. Bude lepší, když už půjdeš.“

„Ale...“ chtěla protestovat Bo, já jsem ji však pod stolem nakopla těžkou botou do holeně. Neměla jsem v plánu udělat to tak rázně, takže jsem se jí vzápětí pohledem omluvila.

Bo mě konečně pochopila, spolkla bolestivé zasyčení a mlčela.

„Nemá přítele, že?“ dovtípil se Leon a podíval se přitom na Bo.

Můj kající výraz přešel do výhružného.

Bo se rozhodla mi to vrátit, ušklíbala se na mě a řekla: „Už ne.“

To si vypiješ, varovala jsem ji potichu. Slovensky. Protože to byla řeč, kterou jsme mluvily jen my dvě.

Bo sice měla na středoevropské poměry netradiční jméno a ještě netradičnější vzhled, ale původem byla Slovenka. Narodila se v Bratislavě, i když oba její rodiče pocházeli z Vietnamu. Přistěhovali se do Evropy ještě před tím, než se narodil její starší bratr, a už tady zůstali. Bo mluvila plynule slovensky, vietnamsky, anglicky a teď už i německy, protože studovala ve Vídni.

Poznaly jsme se na internetovém fóru, kde bezradně hledala někoho, kdo by jí pomohl s notebookem. Tehdy narazila na mě – Královnu nerdů, proto mi tak začala říkat.

Teď jsem se však necítila jako Královna nerdů, spíš jako Královna otrávenosti. Atraktivní Leon pokračoval v družném hovoru s mojí kamarádkou a já jsem u stolu seděla jako páté kolo u vozu.

O pět minut později už měl ten chorvatský model o jednu fanynku víc a já jsem si myslela, že mám o problém méně. Bo se líbil a vypadalo to, že ani ona mu není lhostejná. Rozhodla jsem se, že je nechám o samotě a odeberu se domů. Jenže když jsem se zvedla a chystala se u baru zaplatit svoji útratu, Leon mě zastavil.

„Pořád neznám tvoje jméno.“

„Ty nevíš, jak se jmenuje?“ zeptala se nevěřicně Bo. Už si totiž vyslechla o naší ranní cestě k Apollu.

„Nevím.“ Pokrčil mohutnými rameny a vstal, jako by mi chtěl fyzicky zabránit v odchodu. Musela jsem uznat, že jediná věc, která mi na něm opravdu imponovala,

byla jeho výška. Sama jsem nebyla zrovna nejnižší a mužů, ke kterým bych musela takhle vzhlížet, po světě moc nechodilo.

„Kdyby celou dobu nemluvil jen o sobě, možná by ho už věděl.“ Otočila jsem se k Bo a snažila se jí naznačit, že tenhle sobecký krasavec nestojí za námahu. Jen jí zlomí srdce.

„Tak se vsadíme. Když uhodnu, jak se jmenuješ, můžu tě doprovodit domů. Splatím ti tvoji ranní laskavost a tentokrát můžeš celou dobu mluvit jenom ty.“

„Děkuju, pane Google Maps, ale to opravdu není třeba.“

Bo vyprskla smíchy. Netušila jsem, co ji tak pobavilo, a ještě víc jsem se na ni zamračila.

Leon už měl zase v ruce mobil, ale pohledem mě vyzýval k souboji.

Můj kamenný výraz nabíral na intenzitě. „Maximálně tak na zastávku. Tvoje šance vyhrát je asi tak velká, jako že já zítra poletím na Měsíc.“

„Dobře,“ odvětil sebevědomě. „Bo, dosvědčíš to?“

Moje kamarádka nadšeně souhlasila.

„Mám tři pokusy. Když se netrefím, slibuju, že už mě nikdy neuvidíš.“

Blaženě jsem se usmála a přikývla. Byla jsem si blížící se výhrou jistá.

Leon se zatvářil podobně. Vedli jsme mezi sebou souboj upřených pohledů a ani jeden z nás nebyl ochotný se vzdát.

Bo vesele zatleskala. Tohle nečekané večerní divadýlko ji zřejmě bavilo víc než překrásný západ slunce, kvůli kterému jsme sem původně přišly.

„Jessica.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Monica.“ Tentokrát se usmál, jako by mě jen zkoušel.

„No? Čekám nějaké třetí klišé, ať už to máme za sebou.“

„Milica,“ prohlásil vítězně a na jeho rtech se rozhostil spokojený úsměv. Jako by mi říkal: A mám tě!

Úplně mnou trhlo. Nebyla jsem zvyklá slyšet celou verzi svého jména. Žila jsem v zahraničí a písmenko C se skoro všude vyslovovalo jako K. A pokud jsem nechtěla souhlasit s Milikou, musela jsem svoje jméno zkrátit. Všichni mi říkali jednoduše Mila. On však i moji delší verzi vyslovil zcela správně. Byl to přece Chorvat, slovanskou výslovnost musel ovládat.

„Jak to?“ divila se Bo.

Místo odpovědi nám oběma ukázal naši společnou fotku na instagramovém profilu Bo. Jedinou společnou fotku, kterou jsem kdy svojí kamarádce dovolila umístit na sociální síť. Mám na ní vlasy přes tvář a na očích brýle a vypadám jako legendární vlasatý strýček Wednesday Addamsové, takže vůbec nejsem poznat.

Jestli mě však někdo viděl naživo a pak na té fotce, musel si krátké vlnité vlasy pod uši, koženou bundu a jméno spojit s jedinou osobou. Pod obrázkem byl

popisek: *Moje nejlepší kamarádka Milica konečně souhlasila, že můžu postnout její fotku.*

Sakra! Tušila jsem, že se mi ten snímek jednou vymstí, a přesně tak to dopadlo. Vždycky to tak dopadne! Jenže moje kamarádky nevnímaly nástrahy sociálních sítí tak, jak jsem je kvůli svojí práci viděla já. Všechno bylo propojené se vším, a když už jste jednou spadli do zaječí nory, nebylo cesty zpět.

V duchu jsem si nadávala a Leon se zatím vítězně usmíval. Netušila jsem, proč tak usiloval o to strávit se mnou čas, ale předpokládala jsem, že je to jen hloupá výzva. Ženy mu zřejmě padaly k nohám a na jednu ho nějaká odmítla. Asi v něm moje chování probudilo vrozený instinkt lovce.

„Ale jen na zastávku!“ Mračila jsem se, ale když jsem viděla, jak se mi obrovitánský Leon a drobounká Bo smějí, stiskla jsem pevně ústa, abych potlačila úsměv, který se mi nezastavitelně dral na rty.

Bo na mě šibalsky mrkla a rozloučila se.

Leon kráčet po mém boku až k nejbližší zastávce. Jak slíbil, vůbec o sobě nemluvil, jen pokládal otázky. Zatímco jsme čekali na můj spoj, stačil se dozvědět jen pár nepodstatných věcí.

Například to, že velikost mých bot je osmatřicet, že v lodičkách mě nikdy v životě neuvidí a že mě vlastně neuvidí už nikdy, protože můj autobus právě zastavoval na nástupišti.

Chorvatský model se mě na poslední chvíli zeptal na telefonní číslo. Já jsem mu však jen se škodolibým

úsměvem zamávala zpoza prosklených dveří, které se s výstražným zvukovým signálem zavíraly.

Tentokrát jsem byla opravdu skálopevně přesvědčená, že už ho víckrát neuvidím. Osud to však naplánoval jinak. Nebo šlo o něco jiného a naše setkání nebyla náhoda?

4

Když jsem o tři dny později v práci kráčela po chodbě s pohledem upřeným na tablet, skoro jsem dostala infarkt. Málem jsem narazila do kolegyně Anniky a do...

„Leone?!“

Stál po jejím boku a mě napadlo, že tohle je snad jen zlý sen.

„To je ona? Ta, co nám asi bude dělat problémy?“ zeptal se a zadíval se na šéfkou marketingového oddělení.

Podle mého názoru by se oddělení marketingu mělo omezit jen na rozesílání nesrozumitelných tiskových zpráv, které stejně nikdo nečte. Annika však dlouhodobě prosazovala něco úplně jiného. Nervózně se na mě usmála a v šoku zapomněla pozdravit.

„Milico,“ pozdravil mě místo ní ten hezoun a natáhl ke mně ruku. Vracel se do mého života jako bumerang. Vždycky když jsem ho vyhodila nebo se k němu otočila zády, nějak se dostal nazpátek.

„Vy dva se znáte?“ Annika na mě vyvalila oči.

Moc jsme se nemusely, ale ne proto, že by byla zlá. Jen se prostě... moc snažila. Nerozuměla jsem tomu,

co dělá. Zaváděla u nás novinky, na které nikdo z nás nerdů nebyl zvyklý. Nechtěli jsme se účastnit dnů otevřených dveří pro novináře, neměli jsme čas chystat údaje, ze kterých potom její tým vytvářel „srozumitelný obsah pro veřejnost“ a už vůbec jsme nestáli o to, aby bylo naše oddělení přítomné na sociálních sítích.

Jenže to byl očividně Anničin plán a podle všeho o svojí pravdě přesvědčila i nejvyššího šéfa. Když si nás ředitel Heinrich Bernard před dvěma měsíci zavolal do kanceláře, oznámil nám, že Annika má odteď v aktivitách svého oddělení volnou ruku. Tehdy jsem pochopila, že jsem s ní první kolo prohrála.

Heinrich Bernard byl férový chlap. Nezajímal se o nic jiného než o výsledky. Možná i proto mu bylo jedno, že IT oddělení šéfuje žena, navíc cizinka, a ještě s vizáží rockové princezny. Zajímal ho jen to, že své práci rozumím a jsem v ní dobrá. To samé platilo i pro Anniku.

Od té doby jsem se všechny její pochybné nápady snažila tolerovat. Měla jsem jedinou podmínku – žádné sociální sítě.

Jenže teď tu stála po boku krasavce, kterého na instagramu sledovalo půl milionu lidí. To mohlo znamenat jen jedno jediné – sociální sítě.

„Ano, bohužel se známe,“ odvětila jsem suše.

Annika přeskakovala pohledem z Leona na mě a zpátky. On se jen usmíval. Očividně byl se sebou

víc než spokojený. Pořád jsem netušila, co tady pohledával, a ani jsem neměla chuť to zjišťovat. Pokračovala jsem na poradu do zasedačky, jenže ti dva se vydali za mnou.

Docvaklo mi to až ve chvíli, kdy jsme do místnosti, kde už na nás čekal Heinrich Bernard, vešli všichni tři. Tušila jsem, že je zle, a po deseti minutách mi došlo, že zle je ještě slabý výraz.

„Instagram a tiktok?“ Snažila jsem se potlačit povzdech a soustředěně ovládat oči, abych je neprotočila kolem celé budovy.

Šéf na mě upřel přísný pohled. „Milo, dobře víte, že právě tam se nachází nezranitelnější cílová skupina a že bychom měli dělat nějakou osvětu.“

Přemýšlela jsem, jak z toho ven. Právě jsme řešili zabezpečení hesel pro velkého bankovního klienta a společně s policií i otřesný případ pedofilní internetové komunity. Na tiktokové tanečky jsem opravdu neměla náladu ani kapacitu.

„Při vší úctě, pane Bernarde, na tohle teď nemáme čas. A předpokládám, že ani rozpočet.“ Hrála jsem na tu jedinou strunu, o které jsem si myslela, že by ještě mohla zabrat.

„Rozpočet jsem už schválil a jak vidím, kolegyně už vybrala i mediální tvář kampaně.“

Všechny pohledy se otočily k Leonovi. Ten se jen nevinně usmál a Annika se vedle něj nervózně zavrtěla v křesle.

„Ano, pane Bernarde,“ souhlasila.

Měla jsem svoji práci ráda. Moc ráda. I když se naše zasedací místnost nacházela v pátém patře, právě teď jsem měla chuť vyskočit z okna, rozplácnout se po zemi jako jogurt a už nikdy se sem nevrátit.

A zahodit skvěle rozjetou kariéru, Milo? Jako bych v hlavě uslyšela Karlin hlas.

Na chvíli jsem zavřela oči, a když jsem je otevřela, chorvatský model tam pořád ještě seděl. Takže se mi to nezdálo.

„Dobře, jak dlouho bude ta kampaň trvat?“ zeptala jsem se rezignovaně.

„Zatím do konce roku, pak vyhodnotíme její úspěšnost a uvidíme,“ odrecitovala Annika.

„To je celých šest měsíců,“ spočítala jsem nahlas.

„A tady pan...“ Chtěla jsem ho znovu označit jako chodící Google Maps, ale v poslední vteřině jsem se kousla do jazyku. „Ehm, Ivanović s námi zůstane jak dlouho?“

Leon se uchechtl. Ani se nad mojí rozhořčeností nesažil skrývat pobavení.

„Bude tváří kampaně po celou dobu jejího trvání,“ odpověděla mi Annika. „Projekt proběhne pod vedením našeho oddělení a od vás budeme potřebovat jen data, Milo.“ Zachraňovala situaci, jak se dalo, ale moc se jí to nedařilo.

I když zřejmě netušila proč, velmi rychle pochopila, že jsme si s Leonem zrovna nepadli do oka. Nevěděla, že mi s jeho sebestřednou povahou stačilo strávit

jedno ráno. A teď spolu budeme muset pracovat celého půl roku.

„Detaily už si dohodněte mezi sebou, Anniko. Mila vám bude plně k dispozici.“ Neptal se, jen konstatoval. A když Heinrich Bernard něco konstatoval, věděla jsem, že to není jen tak. Ve stejnou chvíli se totiž postavil a vyšel ze zasedačky. Když se za ním prosklené dveře zavřely, zůstali jsme tam jen my tři. A já už jsem se nemusela tolik kontrolovat.

„Promiň, Anniko, ale jak se ti podařilo vybrat zrovna tuhle chodící reklamu na šampon?“ osopila jsem se na kolegyni.

„Milo, trochu respektu, prosím,“ ohradila se. Nebyla moc autoritativní typ, ale s odchodem ředitele se osmělila.

„Do Apolla jsem šel na casting. Annika vybírala mezi desítkami evropských influencerů. Díky, že jsi dala šanci zrovna mně,“ řekl a usmál se na ni.

„Leon má na instagramu a tiktoku přes milion sledujících. Díky jeho pokrytí bude mít naše kampaň skvělý dosah.“

Nezajímaly mě její argumenty ani jeho dokonalá tvář. Chtěla jsem se vrátit zpátky do svého módu a pokračovat v tom, co mi šlo nejlíp. Potichu chránit svět před hrozbami, o kterých neměl ani ponětí. Promnu-la jsem si dlaní čelo a hlasitě vzdychla.

„Dobře. Co to pro mě bude znamenat?“

Kolegyně mi během pár minut vylíčila moji nejhorší noční můru. Leon Ivanović mi po dobu několika

měsíců bude moct chodit za zadkem, na cokoliv se vyptávat a můj tým mu bude muset asistovat při tvorbě obsahu.

„Zapomeň, že mu budu držet mobil, když se bude někde nakrucovat, Anniko!“

„Náhodou už ti to celkem jde,“ popíchl mě Leon.

Zvedla jsem se od stolu, zhluboka se nadechla a dřív, než bych řekla něco, čeho bych později litovala, jsem odešla.

Namířila jsem si to rovnou do kanceláře svého šéfa a oznámila mu, že si беру půl dne volna. Přijal to se stoickým klidem. Už mě znal a viděl na mně, že potřebuju upustit páru.

Venku bylo horko jako v pekle. Léto ve městě bylo jediným obdobím, kdy jsem zpochybňovala svůj rockový styl. V metru se mi trochu ulevilo, když jsem ale vystoupila na zastávce *Schwedenplatz*, peklo na zemi bylo zpátky.

Někde jsem četla, že když se chcete v létě ochladit, musíte paradoxně pít teplé nápoje. Když tělu dáte něco studeného, začne se bránit a ještě víc se zahřívat. S horkou tekutinou se přirozeně ochladí. A tak byl cíl mojí cesty jasný.

Obešla jsem jeden blok a vešla do úzké uličky s názvem *Griechengasse*. Šlo o pěší zónu a vysoké domy okolo působily trochu klaustrofobicky. Zároveň však přinášely příjemnou úlevu od žhnoucího slunce.

Moje kroky směřovaly k malému osamocenému okýnku na jedné straně zdi. Nikde okolo vůbec nic,

jen otevřené okenice a nad nimi nápis *Fenster Café*.
Usmála jsem se a přidala do kroku.

Přesně jsem věděla, co si dám. Zdejší specialitu cornettoccino. Geniální spojení pro milovníky kávy a zmrzliny. Lahodné cappuccino vám tu naservírovali do sladkého, v čokoládě namočeného kornoutu.

Tušila jsem, že si po vychutnání takové dobroty budu muset někde upravit rtěnku. Pít tuhle specialitu bez úhony dokázal snad jen kaskadér. Výborná káva a klid v duši mi však za takovou námahu stály.

Pomalu jsem procházela ulicí, až mě kroky zavedly k nábřeží Dunaje. Od okýnkové kavárny byla obrovská řeka propojující půlku kontinentu jen malý kousek. Sešla jsem až dolů na pěší promenádu *Wolfganga Schmitze*, i když to nebylo bůhvíjak přívětivé místo. Zdi u hlučné silnice nad mojí hlavou někdo počmáral graffiti a z druhé strany chodníku se valila voda. Řeku lemovaly doky a já jsem měla najednou neuvěřitelnou chuť počkat na některém z nich na nejbližší loď, nastoupit a už se nikdy nevrátit.

Přemýšlela jsem nad vším možným, jen ne nad tím, co se dneska seběhlo v práci. Nechtěla jsem myslet na Leona a Anniku, na nový projekt ani na to, že s nimi budu muset spolupracovat, protože můj šéf si to přeje a já nechci přijít o práci.

Chtěla jsem to vymazat z paměti. Místo toho jsem vytáhla z kapsy mobil a díky přednímu objektivu si upravila make-up.

V tu chvíli jsem si všimla zprávy z neznámého čísla. Otevřela jsem ji.

**Zdravím, Milo. Annika mi dala tvoje číslo.
Nevím sice proč, ale pochopil jsem, že jsem ti
nepadl do oka. Budeme muset
spolupracovat, proto navrhuju hned zakopat
válečnou sekeru. Bud' se můžeme
následujících pár měsíců pokoušet jeden
druhého zabít, nebo se navzájem tolerovat.
Já bych radši bral druhou možnost. Co ty?**

Nemusel se ani podepisovat. Věděla jsem, kdo mi píše.

Dobře, Leone.

Neměla jsem chuť si s ním vypisovat, ale měl pravdu. Nechtěla jsem půl roku svého života prožít v každodenní skepsi. Přišel čas naučit se s tím a hlavně s ním nějak žít.

Super.

Takže se potkáme zítra v pět ráno na téhle adrese.

Následovala zpráva se souřadnicemi, které ukazovaly na turistickou atrakci s názvem *Hundertwasserhaus*.

Nezmohla jsem se na víc než na emotikon, který si plácal dlaní na čelo.

Problém?

**Proč proboha tak brzo a zrovna tam?
Zprofanovanější místo už ti google mapy
nenabídly?**

**Lidi mají rádi vizuálně atraktivní turistická
místa. A vygoogli si pojem zlatá hodinka.**

Štvalo mě, jak dobře mě odhadl. Věděl, že nemám ani ponětí o tom, co nějaká zlatá hodinka znamená. Google mi napověděl, že jde o čas krátce po svítání nebo před soumrakem, kdy se slunce nachází těsně nad horizontem a vytváří teple laděné světlo, ideální k focení a natáčení videí.

Poslala jsem Leonovi další plácání po čele.

Takže už chápeš. Těším se na tebe, Milo.

Ale já na tebe ne... chtěla jsem odepsat, ale radši jsem tu myšlenku rychle zahнала.

Pokud jsem měla s tímhle chlapem uzavřít příměří, budu se muset začít ovládat. A tak jsem poslala jen prosté:

Budu tam.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska není náhoda.***
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.